

Boekentoe: Tosca Menten in de elektrische 'mummiewagen' waarmee ze in oktober van school naar bibliotheek crost om voor te lezen.

PASPOORT Tosca Menten

ik echt geen nee zeggen. Mens, ik ging helemaal uit mijn dak! Eindelijk erkenning. Want in wezen ben ik enorm onzeker. Joh, ik kan niet eens kleren kopen, geen idee wat me goed staat. Ik koop gewoon steeds hetzelfde, daarom heb ik ook alleen maar gestreepte truitjes. Aan de ene kant wil ik de beste zijn in wat ik doe, ik wil winnen. Aan de andere kant: ik heb wel een grote mond en zo, maar ik ben een enorme pleaser en een topper. Doe ik het nou wel goed?"

Doordat ze nogal uitbundig van aard is en geen blad voor de mond neemt, bestaat het gevaar dat Tosca Menten voor arrogant wordt versleten. „In principe ben ik een zeer bescheiden mens, maar als ik dan merk dat zo'n Dummie aanslaat, dat er een fanclub van is, ja, dan ben ik gewoon trots. Alleen, dat mag je dan weer niet laten blijken. Je mag hier niet je kop boven het maaiveld uitsteken, maar ik wil dat stiekem wel. Ik ben gewoon een exhibitionist: Kijk eens, ik kan iets!"

Menten staat op en schenkt nog een halve liter sterke koffie in. „Eigenlijk kan ik nog best wat andere dingen ook. Ik heb de Kunstacademie gedaan, dus ik kan ook schilderen en tekenen, en ik ben veel met muziek bezig. Ik heb voor de theatershow *Plofzak Drollemans: Tosca Menten draait door* alle teksten en drie melodieën zelf geschreven en ook daar ben ik best trots op. Maar ik wil te veel. Ik

Geboren: 11 december 1961, in Woerden.

Loopbaan: Ging na het gymnasium naar de Kunstacademie. Werkte 13 jaar als lerares tekenen en kunstgeschiedenis op een school in Amsterdam. In 1999 verscheen haar eerste boek, *Villa Mosterd en de wraak van graaf Gruwel* (1999). Ze heeft inmiddels twintig titels op haar naam staan, waaronder de boeken over *Kereltje Karelkje*, *Operatie Zeer Ernstige Ramp*, *Juffrouw*

Pots en de boeken over *Dummie de mummie*, waarvan in november deel 4 verschijnt. *Plofzak Drollemans: Tosca Menten draait door* is een kindertheatershow waarin de schrijfster optreedt met diverse figuren uit haar boeken. De show wordt muzikaal omlijst door Kiki en De Mannen. Kijk voor speeldata op toscamenten.nl.

Privé: Tosca Menten woont in Woerden. Ze is getrouwd en heeft drie kinderen.

moet kiezen, en het schrijven gaat mij van alles nog het beste af.

„Schrijven is een ambacht, je kunt het leren. Of je kunt in elk geval bijleren. Vroeger kostte het me veel meer moeite dan nu. Maar ik vind: het moet wel ergens over gaan. Ik verzin krankzinnige verhalen waarin de meest bizarre gebeurtenissen voorkomen, en als het boek dan klaar is, zie ik wat het eigenlijke thema is. Bijvoorbeeld 'doorzetten', of 'vriendschap'. Het is niet zo dat mijn personen totaal van karakter veranderen. Mijn hoofdfiguren kunnen wel leren van hun avonturen, maar in de kern blijven ze wie ze waren. Een boef

blijft een boef. Een bangerik wordt nooit een echte held, maar aan het eind heeft hij wel iets gedaan wat best dapper is."

'Vriendschap' en 'de aanhouder wint' blijken inderdaad de onderliggende motieven in *Het Akropolisgezelschap en de slag om bladzijde 37*, waarin de familie Nootje een kwart miljoen euro heeft geërfd - maar daar moeten ze wel wat voor doen (zie bespreking hiernaast). Opvallend, maar net als in veel van Mentens andere boeken zijn de hoofdrollen weggelegd voor jongetjes en wordt moeder al snel uitgeschakeld en veroordeeld tot een bijrol in het verhaal.

„Ik heb niks met moeders in verhalen. En mijn vaders zijn altijd lief en aardig en een beetje sukkelig. Met meisjes heb ik ook niet zo veel. Misschien komt dat doordat ik vroeger nogal ver van de middelbare school woonde. Mijn vader werkte bij de NS, dus hadden we vrij reizen. Wij deden alles met de trein. Ik kon naar het gymnasium en die opleiding had je niet in Woerden. Maar in plaats van mijn zussen en mij in Utrecht op school in te schrijven, kozen mijn ouders voor Hilversum, op zo'n anderhalf uur van Woerden, 'want die school lag naast het station'. Zo hoefden we niet ook nog met de bus." Lachend: „Dat was niet alleen om ons te plezieren, maar ook omdat de bus niet gratis was.

„Gevolg was wel dat ik mijn vriendinnen alleen op school zag. Als de school uit was, gingen zij samen iets ondernemen en ik ging dan met de trein naar huis. Ik weet dus niet zo goed wat meisjes allemaal met elkaar doen. Ik heb geen referentiekader. Ik zat zelf altijd binnen, te knutselen of te tekenen. Schrijven. En veel lezen natuurlijk. Ik las alles, ook veel jongensboeken. De Kameleon, Arendsoog. Maar geen Pinkeltje! Pinkeltje vind ik stom, met dat moraliserende kabouteringertje."

Uitrusten van het drukke jaar dat achter haar ligt, kan Tosca Menten nog niet. Eerst zal ze gedurende de maand oktober met haar Dummie-

auto van school naar bibliotheek rijden, om voor te lezen en om te vertellen hoe leuk lezen is. „Van lezen word je slim! Kinderen die veel lezen, kunnen zich meestal ook goed uitdrukken, ze snappen dingen vaak sneller. Lezen is belangrijk. Daarom pleit ik er ook voor dat er in het basisonderwijs meer aandacht komt voor boeken, dat de schoolbibliotheek een ruime keuze biedt en dus niet alleen die oude Pinkeltjes op de plank heeft staan."

Concrete nieuwe plannen heeft ze nog niet. „Maar het wordt zeker geen young adult-verhaal. De puberteit ga ik niet in. Ik schrijf gekke verhalen die zich afspelen in een dorp, met kinderen die via doldwaze avonturen iets leren over het leven. In mijn hoofd buitelen de verhaaldeelen over elkaar heen, ik moet ze alleen nog opschrijven. Ik denk dat ik nog heel lang doorga, ik ben nog lang niet op." ■

**'COMPLEET
VERSLAVEND.'**
The New York Times

LEE CHILD
ACHTERVOLGING

Nu verkrijgbaar
in de boekhandel | 5